

Sygn. akt VI Pa 27/26

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2026 r.

Sąd Okręgowy (...) VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Anna Łączna

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2026 r. w P.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. I.

przeciwko Skarbowi Państwa- Zakładowi Karnemu w K.

o uposażenie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)IV Wydziału Pracy z dnia 26 listopada 2025 r. sygn. akt IV P 52/25

I.oddala apelację;

II.zasądza od Skarbu Państwa- Zakładu Karnego w K. na rzecz powoda

G. I. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego instancji odwoławczej.

SSO Anna Łączna

Sygn. akt VI Pa 27/26

UZASADNIENIE

Powód G. I. wniósł przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w K. pozew o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.087 złotych tytułem wyrównania uposażenia zasadniczego oraz dodatku z tytułu wysługi lat w związku z podwyższeniem kwoty bazowej w 2023 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 9 maja 2023 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że 14 lutego 2023 roku odszedł ze służby, przechodząc na zaopatrzenie emerytalne. Na dzień jego odejścia ze służby podstawą ustalenia uposażenia zasadniczego oraz dodatku z tytułu wysługi lat, jako składników uposażenia zależnych od wysokości kwoty bazowej, była kwota 1.614,69 złotych, to jest kwota bazowa obowiązująca dla funkcjonariuszy i żołnierzy w 2022 roku oraz mnożnika kwoty bazowej obowiązującego do chwili jego odejścia ze służby. Mimo podwyższenia kwoty bazowej w 2023 roku do kwoty 1.740,64 złotych, strona pozwana odmówiła wypłacenia różnicy w zakresie wysokości uposażenia zasadniczego oraz dodatku z tytułu wysługi lat za okres służby pełnionej przez powoda w 2023 roku. Powód podniósł, że przepis art. 41 ust. 1-3 ustawy z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej (Dz. U. z 2022 roku poz. 2666 ze zm., dalej określana również jako „ustawa o kołobudżetowa”), w zakresie w jakim różnicował sytuację prawną funkcjonariuszy odchodzących ze służby do końca lutego 2023 roku wobec funkcjonariuszy tych samych formacji mundurowych pozostających w służbie po 1 marca 2023 roku, dyskryminuje tych pierwszych, w oczywisty sposób naruszający fundamentalne

zasady konstytucyjne wyrażone w art. 2, art. 7, art. 32 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, to jest zasadę zaufania obywatela do państwa, zasadę równości obywateli wobec prawa, zakaz dyskryminacji, zasadę legalizmu, a także zasadę równego dostępu do służby publicznej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Skarb Państwa – Zakład Karny w K. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała, że do obliczenia uposażeń za 2023 roku miał zastosowanie art. 41 ust. 2 i 3 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na 2023 rok, który przewidywał podwyżkę uposażeń funkcjonariuszy od 1 marca 2023 roku. Jednocześnie pozwany zaprzeczył, aby doszło do dyskryminacji w zatrudnieniu powoda, który od 1 marca 2023 roku nie pozostawał już w stosunku służby, zaznaczając, że pozwany nie miał swobody w rozdysonowaniu środków pochodzących z budżetu państwa.

W toku dalszego postępowania strony nie zmieniły swoich stanowisk procesowych.

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2025 roku Sąd Rejonowy w(...) IV Wydział Pracy:

- w pkt I. zasądził od strony pozwanej Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w K. na rzecz powoda G. I. 1.086,96 zł tytułem uposażenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od 9 maja 2023 roku do dnia zapłaty;

- w pkt II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

- w pkt III. zasądził od strony pozwanej Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w K. na rzecz powoda G. I. kwotę 302,50 zł tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

G. I. pełnił służbę w Służbie Więziennej w okresie od 1 listopada 2002 roku do 14 lutego 2023 roku. Stosunek służby ustał na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z 9 kwietnia 2010 roku o Służbie Więziennej (Dz.U. z 2025 roku poz. 1750).

G. I. na ostatnim zajmowanym stanowisku służbowym przed odejściem ze służby pobierał uposażenie w łącznej wysokości 7.846 złotych, w tym:

- 3.712 złotych tytułem uposażenia według zajmowanego stanowiska służbowego,

- 1.188 złotych tytułem 32% wysługi,

- 1.686 złotych tytułem dodatku za stopień służbowy

- 1.260 złotych tytułem dodatku służbowego.

G. I. na dzień odejścia ze służby miał łącznie 21 lat 3 miesiące 8 dni wysługi.

G. I. wobec odejścia ze służby, została od 15 lutego 2023 roku przyznana emerytura w wysokości 6.952,44 złotych (uwzględniając waloryzację od 1 marca 2023 roku) oraz renta inwalidzka w wysokości 3.903,12 złotych.

Z uwagi na zastosowanie wobec G. I., który odszedł ze służby przed 1 marca 2023 roku, przepisu art. 41 ust. 1 i 2 ustawy z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 i tym samym pozbawienie go waloryzacji kwoty bazowej za okres pozostawania w służbie w 2023 roku, G. I. pismem z 15 kwietnia 2025 roku wezwał Zakład Karny w K. jako pracodawcę, do zapłaty kwoty 764 złotych tytułem waloryzacji kwoty bazowej za okres służby w 2023 roku.

Dyrektor Zakładu Karnego w K. w piśmie z 28 kwietnia 2025 roku wskazał, że roszczenie G. I. było całkowicie bezzasadne, jako iż rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 27 marca 2023 roku zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej weszło w życie z dniem 30 marca 2023 roku, a jednocześnie w sposób jednoznaczny wskazano,

że przepisy rozporządzenia zmienianego w brzmieniu nadanym przedmiotowym rozporządzeniem, miały zastosowanie do uposażeń zasadniczych funkcjonariuszy Służby Więziennej należnych od 1 marca 2023 roku. Zdaniem Dyrektora Zakładu Karnego w K. brak było tym samym podstaw prawnych do wyrównania należności tytułem waloryzacji kwoty bazowej za okres od 2 stycznia 2023 roku do 28 lutego 2023 roku i tym samym do zapłaty żądanej przez G. I. kwoty.

W oparciu o tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, że powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, iż stan faktyczny sprawy nie stanowił sporu stron. Poza sporem pozostawało, że powód był funkcjonariuszem Służby Więziennej, który 14 lutego 2023 roku odszedł ze służby przechodząc na emeryturę. Bezsporne było także to, że strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty wyrównania uposażenia za styczeń i luty 2023 roku, powołując się na art. 41 ust. 2 i 3 ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na 2023 rok.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie dotyczy badania konstytucyjności art. 41 ustawy o budżecie na 2023 rok, który w ocenie strony powodowej w przywołanym zakresie był niekonstytucyjny i tym samym uposażenie powoda za ostatnie dwa miesiące służby (styczeń i luty 2023 roku) powinno być wyliczone z pominięciem art. 41 ust. 2 tej ustawy (przewidującym dla uposażeń za styczeń i luty 2023 roku niższe kwoty bazowe niż dla wyliczenia uposażeń za marzec 2023 roku i następne miesiące) i uwzględniać wyższe kwoty bazowe wskazane w art. 41 ust. 1 cyt. ustawy, które ustawodawca przewidział dla wyliczania uposażeń dopiero od 1 marca 2023 roku. Podkreślił, że ustawa o budżecie, w tym art. 41, miała charakter epizodyczny. W związku z powyższym co do zasady nie ma możliwości wprowadzenia zmian w tej ustawie. Konieczne jest zatem zbadanie tego czy art. 41 tej ustawy jest zgodny z Konstytucją.

Jak wskazał Sąd I Instancji, w pierwszej kolejności wyjaśnienia wymagają kwestie proceduralne związane z właściwością sądu oraz jego składem, gdyż rzutują one na ważność postępowania. Zauważyć należy, że zgodnie z art. 1 k.p.c., sprawami cywilnymi są sprawy ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, jak również sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych. Stosunki z zakresu prawa cywilnego, o których mowa w art. 1 k.p.c., pokrywają się z pojęciem „stosunków cywilnoprawnych” w rozumieniu art. 1 k.c. Powstanie stosunku cywilnoprawnego zależne jest od istnienia stanu faktycznego, z którym dyspozycja normy prawa cywilnego łączy wspomniany skutek.

Według jednolitych poglądów judykatury, stosunek służbowy funkcjonariusza Służby Więziennej jest stosunkiem o charakterze administracyjnoprawnym. Sprawy o roszczenia dotyczące tego stosunku służbowego nie są zatem sprawami ze stosunków z zakresu wymienionych w art. 1 k.p.c. dziedzin prawa, wobec czego nie mają charakteru spraw cywilnych w tym rozumieniu. Wola ustawodawcy niektóre z nich przekazane zostały jednak do właściwości sądu pracy. Zgodnie z art. 220 ustawy o Służbie Więziennej, spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 (podlegających trybowi administracyjnoprawnemu) rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

Skoro spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w powyższym zakresie zostały przekazane do rozpoznania przez sądy pracy, to są one niewątpliwie sprawami cywilnymi w rozumieniu art. 1 k.p.c., jako „inne sprawy, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych”. W tej sytuacji należy uznać, że z art. 220 ustawy o Służbie Więziennej wynika wola ustawodawcy zastosowania do rozważanych sporów przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy. W przeciwnym razie niezrozumiałe byłoby przekazanie tych spraw do rozpoznania przez sądy pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2015 roku, III PK 7/15, LEX nr 1816597, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 13 sierpnia 2013 roku, III PZP 4/13, OSNP 2014 nr 1, poz. 1, czy też dotyczący spraw w przedmiocie odpowiedzialności majątkowej żołnierzy wyrok Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2009 roku, I PK 226/08, OSNP 2011 nr 3-4, poz. 33).

Przechodząc do właściwego rozpoznania sprawy Sąd I instancji wskazał, że powód dochodził zapłaty uzupełniającego uposażenia za czas, w jakim pozostawał w służbie w 2023 roku, podnosząc zarzut niekonstytucyjności przepisów, które przyznawały podwyższenie wynagrodzeń funkcjonariuszy Służby Więziennej dopiero od 1 marca 2023 roku, podczas gdy powód odszedł ze służby 14 lutego 2023 roku i tym samym otrzymał wynagrodzenie za służbę pełnioną w styczniu i lutym 2023 roku w niższej wysokości. Należy zatem przejść do omówienia podstawy prawnej waloryzacji uposażenia funkcjonariuszy Służby Więziennej w 2023 roku.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 i 2 ustawy z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023, kwoty bazowe ustalone w ustawie budżetowej na rok 2023 dla żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy Służby (...) miały być stosowane do obliczenia ich uposażeń w okresie od 1 marca 2023 roku do 31 grudnia 2023 roku, natomiast do obliczenia ich uposażeń należnych od 1 stycznia 2023 roku do 28 lutego 2023 roku – zastosowanie miały znaleźć się bazowe ustalone w ustawie budżetowej na rok 2022. Na mocy wskazanego przepisu do uposażeń za styczeń i luty 2023 rok zastosowanie miały więc kwoty bazowe jeszcze niepodwyższone, to jest ustalone na podstawie art. 9 ustawy budżetowej na rok 2023 w wysokości 1.614,69 złotych (art. 9 ust. 1 pkt 2 lit. c cyt. ustawy budżetowej na rok 2023), zaś w okresie od marca do grudnia 2023 roku – w podwyższonej wysokości 1.740,64 złotych (art. 9 ust. 1 pkt 2 lit. c cyt. ustawy budżetowej na rok 2023).

Z kolei w myśl art. 41 ust. 3 przywołanej ustawy o budżecie, uposażenie żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy Służby (...) - Skarbowej wypłacane w okresie od 1 marca 2023 roku do 31 grudnia 2023 roku miało podlegać każdorazowemu zwiększeniu o 1/5 kwoty różnicy pomiędzy uposażeniem należnym na dzień 1 marca 2023 roku obliczonym na podstawie kwoty bazowej ustalonej w ustawie budżetowej na rok 2023 odpowiednio dla żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy Służby (...) - Skarbowej, a uposażeniem należnym na dzień 1 stycznia 2023 roku, obliczonym zgodnie z ust. 2. Oznaczało to, że brak waloryzacji uposażeń za styczeń i luty 2023 roku miał zostać niejako w ten właśnie sposób zrekompensowany funkcjonariuszom pełniącym służbę po 1 marca 2023 roku. Podobne rozwiązanie nie zostało przez ustawodawcę przewidziane wobec funkcjonariuszy, którzy zakończyli pełnienie służby przed 1 marca 2023 roku.

Stosownie do treści z art. 8 ust. 1 ustawy z 23 grudnia 1999 roku o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 2024 roku poz. 1356), który obejmuje również żołnierzy i funkcjonariuszy, podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników państwowej sfery budżetowej następuje w ciągu 3 miesięcy po ogłoszeniu ustawy budżetowej, z wyrównaniem od 1 stycznia danego roku. Regułą jest więc wprowadzenie podwyżek w 3 miesiące od opublikowania ustawy budżetowej w Dzienniku Ustaw z wyrównaniem od stycznia danego roku. Tym samym funkcjonariusz albo żołnierz po 1 stycznia 2023 roku byłby objęty waloryzacją uposażenia, gdyby nie mechanizm wprowadzony przepisami epizodycznymi na 2023 rok.

Uposażenie funkcjonariusza Służby Więziennej, zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej, składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia zasadniczego o charakterze stałym. Wysokość uposażenia zasadniczego funkcjonariusza jest zaś uzależniona od grupy zaszerogowania jego stanowiska służbowego.

Grupy zaszerogowania poszczególnych stanowisk oraz odpowiadające im mnożniki przeciętnego uposażenia stanowiące uposażenie zasadnicze funkcjonariusza Służby Więziennej są z kolei ustalone przez odpowiednie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, tak też było w przypadku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 grudnia 2022 roku w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej (Dz. U. poz. 2729), które weszło w życie 23 grudnia 2022 roku. Następnie wysokość mnożników ustalonych w przywołanym rozporządzeniu została zmieniona rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 27 marca 2023 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej (Dz. U. poz. 592), obowiązującym od 30 marca 2023 roku.

Jak dalej wskazał Sąd I instancji, należy zgodzić się ze stroną powodową, że art. 41 ust. 1-3 ustawy o budżecie, doprowadził do nieuzasadnionego wyodrębnienia dwóch grup funkcjonariuszy – tych, którzy zakończyli pełnienie służby przed 1 marca 2023 roku w związku z przejściem na zaopatrzenie emerytalne i nie zostali objęci podwyżką w zakresie kwoty bazowej na rok 2023 oraz tych, którzy pozostali na służbie po tej dacie i nie dość, że zostali tą podwyżką objęci (zarówno w zakresie uposażenia zasadniczego i dodatku z tytułu wysługi lat), to dodatkowo otrzymali rekompensatę za brak waloryzacji za styczeń i luty 2023 roku poprzez zwiększenie uposażenia przez następne miesiące, od marca do grudnia 2023 roku (ust. 3). Strona pozwana, wobec obowiązywania wskazanych wcześniej przepisów, ustalała wysokość uposażeń swoich pracowników właśnie w oparciu o te przepisy, nie mając swobody ustalenia wysokości tych uposażeń.

Jeżeli chodzi o ustawy o budżecie, to należy podkreślić, że w systemie źródeł prawa są one aktami posiadającymi moc tożsamą do zwykłych ustaw. Odmienne ich usytuowanie lub przypisanie im innego znaczenia, wymagałoby wyraźnej podstawy konstytucyjnej. Tym samym każda ustawa późniejsza może uchylić wcześniejszą, jak i ustanowić czasowe wyjątki od jej postanowień (tak też orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 21 listopada 1994 roku, K 4/94, OTK 1994 cz. II poz. 39). Nie ma więc w tym wypadku możliwości zastosowania reguł kolizyjnych wynikających z nadrzędności jednej ustawy nad drugą. Ustawa o budżecie

dotycząca 2023 roku ma charakter epizodyczny. Nie zmienia to jednak faktu, że polskie prawo konstytucyjne nie zna kategorii ustaw organicznych, a więc aktów o mocy prawnej sytuującej się pomiędzy konstytucją a zwykłą ustawą. Brak podstaw do różnicowania mocy prawnej ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw i twierdzenia, że jej moc jest wyższa niż moc ustaw okołobudżetowych (tak też orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 8 listopada 1994 roku, P 1/94). Tym samym przypadki materialnej sprzeczności pomiędzy ustawami muszą być rozpatrywane na tle ogólnych zasad określających wzajemne stosunki norm o tej samej mocy prawnej. Jedną z tych zasad jest przyznanie ustawie późniejszej nieograniczonej w zasadzie możliwości ingerowania w treść ustaw wcześniejszych i modyfikowania, uchylania czy zawieszania ich postanowień. W braku wyraźnych odmiennych stwierdzeń konstytucyjnych nie ma podstaw, aby uznać, że zasada *lex posterior derogat priori* nie może odnosić się do relacji pomiędzy ustawą „stałą”, a epizodyczną. Trybunał Konstytucyjny zwracał już wielokrotnie uwagę, że relacje pomiędzy normami zawartymi w ustawach zwykłych nie mogą być rozpatrywane w kategoriach niezgodności hierarchicznej norm (tak m.in. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 18 października 1994 roku, K 2/94, OTK 1994/2/36, a także K 14/91; K 13/92; K 10/92). Tym samym niezasadnym byłoby rozstrzygnięcie powstałej kolizji ustawowej poprzez wskazanie ustawy nadrzędnej (*lex superior derogat legi inferiori*).

Rozstrzygając opisaną wcześniej kolizję ustaw, zdaniem Sądu Rejonowego należało rozważyć kwestię tego, czy normę kolizyjną dla stwierdzonej sprzeczności stanowi przepis art. 109 ust. 5 ustawy z 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz.U. z 2023 roku poz. 1270), zgodnie z którym ustawa budżetowa nie może zawierać przepisów zmieniających inne ustawy. Należy jednak zauważyć, że przepisy dotyczące sposobu waloryzowania wynagrodzeń funkcjonariuszy Służby Więziennej nie były zamieszczone w ustawie budżetowej, lecz w ustawie okołobudżetowej, zaś przepis art. 109 ust. 5 dotyczy samej ustawy budżetowej. Co prawda brak legalnej definicji pojęcia „ustawy budżetowej”, lecz ustawodawca posłużył się „pojęciem zastanym” (S. Rozmaryn, *Konstytucja*, s. 114–115). Uznaje się tym samym, że ustawa budżetowa to „akt prawny, uchwalany corocznie przez parlament w celu określenia budżetu państwa oraz jego powiązań z innymi planami finansowymi państwa” (C. (...), w: (...) *PrFin*, t. II, 2010, s. 201), „forma, w jakiej uchwalany jest budżet państwa”. Ustawa budżetowa określana jest także jako „podstawa prowadzenia gospodarki finansowej państwa (publiczny akt zarządzania finansowego państwem)”. Przepis art. 109 ust. 5 ustawy o finansach publicznych wprowadza zakaz obładowania ustawy budżetowej, przy czym zakaz ten omijany jest właśnie z pomocą tzw. ustaw okołobudżetowych, których pojawienie się związane było z wyrażeniem przez Trybunał Konstytucyjny tejże zasady obładowania ustawy budżetowej (por. M. Zubik, *Budżet*, s. 111–118; C. Kosikowski, *Odmienności*, s. 13, *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz*, red. dr D. P., 2023). Ustawa dotycząca wykonania budżetu w 2023 roku należy do takich właśnie ustaw okołobudżetowych i ich zakaz wyrażony w art. 109 ust. 5 ustawy o finansach publicznych nie dotyczy. Tym samym art. 109 ust. 5 ustawy o finansach publicznych nie rozstrzyga ocenianej w niniejszej sprawie kolizji ustaw.

W następnej kolejności należało więc przejść do rozważań dotyczących zgodności wykreowanego na 2023 rok modelu kształtowania waloryzacji wynagrodzeń funkcjonariuszy Służby Więziennej.

W polskim porządku prawno-konstytucyjnym Trybunał Konstytucyjny jest jedynym organem dysponującym kompetencją do eliminacji przepisu z obrotu prawnego. Sposobem rozstrzygnięcia wątpliwości dotyczących zgodności przepisu ustawy z postanowieniami Konstytucji jest skierowanie pytania prawnego przez sąd do Trybunału, o czym stanowi art. 193 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Tylko ten organ może w sposób władczy orzec, że zaskarżony przepis ustawy jest zgodny z Konstytucją, względnie pozbawić go mocy obowiązującej w razie jego niekonstytucyjności (art. 190 Konstytucji RP). Sąd natomiast jest obowiązany stosować ustawę, bowiem według art. 178 ust. 1 Konstytucji RP sędziowie podlegają tylko Konstytucji i ustawom.

Brak podstaw do skierowania w tej sprawie pytania do Trybunału Konstytucyjnego. Przede wszystkim ustawa okołobudżetowa ma charakter epizodyczny i po upływie 2023 roku co do zasady nie ma możliwości zbadania jej zgodności z Konstytucją. Poza tym, orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją (art. 188 ust. 1 Konstytucji RP) nie jest tożsame z dokonywaniem oceny konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie przez sąd orzekający. Należy zauważyć, że Sąd Najwyższy już w uchwale z 4 lipca 2001 roku, III ZP 12/01, (OSNP 2002/2/34), a więc w uchwale podjętej na długo przed aktualnymi sporami dotyczącymi praworządności i roli Trybunału, podkreślił, że odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza kompetencji Trybunału Konstytucyjnego. Istota tego stanowiska bazowała na wskazaniu, że przedmiot orzekania sądu

dotyczy indywidualnego stosunku społecznego, a Trybunał Konstytucyjny orzeka o prawie. Wykonując władzę sądowniczą (art. 10 ust. 2 Konstytucji) sąd sprawuje wymiar sprawiedliwości (art. 175 ust. 1 Konstytucji). Z kolei rola Trybunału przypomina bardziej władzę ustawodawczą tzw. ustawodawcy negatywnego (mimo że art. 10 ust. 2 Konstytucji zalicza go do władzy sądowniczej).

Należy także wskazać na art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, który daje podstawę do bezpośredniego stosowania Konstytucji w sytuacji, kiedy sąd stwierdzi konflikt między normami (zasadami, wartościami) konstytucyjnymi, a przepisem ustawy, który ma zastosować. Poprzez taki zabieg sąd nie wyeliminuje kwestionowanego przepisu z obrotu prawnego, lecz odmówi jego zastosowania w indywidualnej sprawie. Staje się to często aktualne w stosunkach prawnopracowniczych. Do bezpośredniego zastosowania Konstytucji sensu stricto doszło np. w wyroku Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 7 grudnia 1999 roku, I PKN 438/99, OSP 2000/11/174), w którym odmówiono zastosowania w sprawie regulacji ustawowej zawartej w art. 240 § 3 pkt 1 k.p. (por. również wyrok Sadu Najwyższego z 7 kwietnia 1998 r., I PKN 90/98, OSNP 2000/1/6).

Rozproszona kontrola konstytucyjności prawa następuje na tle konkretnego stanu faktycznego w konkretnej sprawie, koncentrując się na procesie wykładni i stosowania prawa. W tym zakresie wykorzystywanie koncepcji rozproszonej kontroli konstytucyjności prawa służy zapobieganiu wydawania orzeczeń na podstawie niezgodnych z Konstytucją przepisów ustawy, prowadzących do niesprawiedliwego rozstrzygnięcia, a więc ochronie praw podmiotów uczestniczących w prowadzonym przed sądem postępowaniu.

Oceniając zatem kwestionowane przez powoda rozwiązania prawne z punktu widzenia norm konstytucyjnych Sąd I instancji podniósł, że zgodnie z art. 2 Konstytucji Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Mając na uwadze ogólnikowość tego przepisu i konieczność wykładni przez organy stosujące Konstytucję, nie można jednak uznać, aby była ona dowolna, gdyż zawiera jedynie pewne minimum i wyrażające ją formuły prawne. Istotne jest, że z zasady państwa prawnego wyprowadzono zasady pochodne, a jedną z nich stanowi zasada ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, związana z zasadą pewności prawa (bezpieczeństwem prawnym). W świetle tej zasady adresaci norm prawnych mają prawo oczekiwać, że regulacja prawna nie zostanie zmieniona na ich niekorzyść w sposób arbitralny i zaskakujący, co podkreślał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 4 listopada 2015 roku, K 1/14, Dz.U. z 2015 roku poz. 1917, czy wyroku z 19 listopada 2008 roku w sprawie K 2/08). Oczywiście nie oznacza to, że określone unormowania regulujące uprawnienia płacowe (czy też inne prawa lub obowiązki obywateli) w ogóle nie mogą zostać zmienione, lecz istotny jest warunek brzegowy, który zakłada, aby kreowane zmiany nie były dla jednostki zaskakujące i nie miały charakteru arbitralnego. Ingerencja ustawodawcy może jednak nastąpić tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególnie istotne wartości konstytucyjne.

Jak dalej wskazał Sąd I instancji, osobnym zarzutem, który należy podnieść wobec art. 41 ustawy o budżecie, jest naruszenie zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Nie istniał żaden merytoryczny powód (inny niż względy polityki kadrowej) do tego, by różnicować grupy zawodowe należące do sfery budżetowej względem wysokości kwoty bazowej. Funkcjonariusze, którzy pełnili służbę w styczniu i lutym 2023 roku i z niej odeszli nie powinni być pozbawieni prawa do waloryzacji swojego świadczenia na zasadzie art. 41 ust. 3 ustawy o budżecie. Nie ma żadnego racjonalnego powodu czy przesłanki by mieli być potraktowani inaczej niż inni funkcjonariusze, odchodzący w tym samym roku budżetowym (i kalendarzowym). Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału Konstytucyjnego, z konstytucyjnej zasady równości wynika wymóg podobnego traktowania (według jednakowej miary) wszystkich podmiotów prawa charakteryzujących się daną cechą istotną - relewantną (zob. wyrok z 11 lipca 2000 roku, sygn. K. 30/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 145, czy też wyrok z 18 stycznia 2000 roku, sygn. K. 17/99, OTK ZU nr 1/2000, poz. 4). Powyższa definicja oznacza, że wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (wyrok z 5 listopada 1997 roku, sygn. K. 22/97, OTK ZU nr 3-4/1997, poz. 41). W związku z tym, powołując się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, należy przyjąć, że odmienne uregulowanie sytuacji prawnej adresatów norm wyróżnionych ze względu na tę samą cechę istotną stanowi odstępstwo od zasady równości (por. orzeczenie z 9 marca 1988 roku, sygn. U 7/87, OTK w 1988 r., poz. 1 oraz wyroki z: 24 lutego 1999 roku, sygn. SK 4/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 24; 9 maja 2005 roku, sygn. SK 14/04, OTK ZU nr 5/A/2005, poz. 47). W literaturze wskazuje się, że w kontekście zarzutu naruszenia konstytucyjnej zasady równości kluczowego znaczenia nabiera ustalenie cechy istotnej (relewantnej), przesądzającej o uznaniu porównywanych podmiotów za podobne lub odmienne. Stwierdzenie, że prawo nie traktuje podmiotów podobnych w sposób podobny (a więc wprowadza zróżnicowanie), prowadzić może do postawienia pytania, czy takie zróżnicowanie jest dopuszczalne w świetle zasady równości (zob. L. Garlicki, uwaga do art. 32 Konstytucji, [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej, Komentarz, red. L. Garlicki, t. 3, Warszawa 2003 r., s. 7). Taka właśnie sytuacja nierównego traktowania funkcjonariuszy na podstawie art. 41 ustawy o budżecie właśnie

ma miejsce. Osoby kończące służbę 28 lutego 2023 nie są gorsze od osób ją kończących w marcu 2023 roku, a otrzymają niższą emeryturę.

Zgodnie z zasadą pewności prawa (bezpieczeństwem prawnym), obywatel ma prawo oczekiwać od państwa, że może poruszać się i kształtować swoje uprawnienia i zobowiązania w oparciu o stabilne normy prawne, podlegające zmianom jedynie w przypadkach wyjątkowych i uzasadnionych.

Wprowadzenie przepisu art. 41 ust. 1-3 ustawy o budżecie na 2023 rok doprowadziło do nieuzasadnionego pokrzywdzenia funkcjonariuszy, którzy z jakiegoś powodu zaprzestali pełnienia służby przed 1 marca 2023 roku, mimo że przez pierwsze dwa miesiące 2023 roku świadczyli oni służbę jak funkcjonariusze, którzy służbę pełnili także po 1 marca 2023 roku. Wprowadzając ten przepis prawodawca odszedł zatem od ukształtowanych i jednolitych zasad ustalania płac konkretnej grupy zawodowej (między innymi funkcjonariuszy Służby Więziennej), dokonując nagle rozróżnienia i podziału wśród tej grupy. Ostatecznie spowodowało to wykluczenie części z nich podczas podwyższenia uposażeń dla tej grupy. Dla wykazania wybiórczego i niezrozumiałego charakteru wprowadzonego spornym przepisem uregulowania, wskazać należy, że ciężko jest zrozumieć rozróżnienie sytuacji funkcjonariusza, który odszedł ze służby po 1 marca 2023 roku (choćby w połowie marca czy na początku kwietnia 2023 roku), ale który dzięki późniejszej waloryzacji ostatecznie otrzymał wynagrodzenie za służbę w styczniu i lutym 2023 roku w wysokości wyższej niż funkcjonariusz, który w styczniu i lutym 2023 roku wykonywał identyczną jak on pracę, lecz odszedł ze służby przed 1 marca 2023 roku. Brak uzasadnienia dla interesu państwa, dla którego powód, który przez wiele lat pełnił służbę, powinien zostać w ten sposób potraktowany.

Brak uzasadnienia dla wybiórczego traktowania funkcjonariuszy Służby Więziennej w porównaniu do przedstawicieli sfery budżetowej, w stosunku do których ma zastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. W uzasadnieniu do ustawy o budżecie wskazano, że mechanizm ten ma na celu zachęcenie do pozostania w służbie. Wynika z tego, że jest on elementem kształtowania polityki kadrowej, a nie stanowi reakcji na żadne wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby pozbawienie tej grupy prawa do waloryzacji. Ustawodawca nie przedstawił w uzasadnieniu projektu ustawy o budżecie przekonującego uzasadnienia zasadności zastosowania sposobu obliczenia waloryzacji uposażeń funkcjonariuszy Służby Więziennej. O ile nie można odmówić możliwości stosowania różnego rodzaju zachęt dla pozostawiania funkcjonariuszy w czynnej służbie, jednakże nie może to być poczynione w sposób tak dalece różnicujący sytuację funkcjonariuszy w jednym roku kalendarzowym. Ponadto sposób ustalenia podwyżki uposażeń funkcjonariuszy był odmienny, bez szczególnego uzasadnienia, od sytuacji innych przedstawicieli sfery budżetowej, wobec których nie zostały zastosowane tego rodzaju zachęty dla pozostawiania w pracy. Tym samym ukształtowanie waloryzacji funkcjonariuszy w sposób odrębny od innych przedstawicieli sfery budżetowej, stanowi naruszenie zasady równego traktowania podmiotów podobnych oraz narusza zakaz dyskryminacji, o którym stanowi art. 32 ust. 2 Konstytucji RP.

Oceniając zgodność z Konstytucją art. 41 ustawy o budżecie na 2023 rok Sąd Rejonowy wskazał, iż zauważyć trzeba krytyczną ocenę tego przepisu wyrażoną przez Senat w uchwale z 30 listopada 2022 roku (druk nr 861), wykreślając go z projektu. Zdaniem Senatu sposób ustalania należnego żołnierzom i funkcjonariuszom w 2023 roku uposażenia odbiegał od sposobu dotyczącego ustalania wysokości wynagrodzenia zasadniczego pozostałych grup pracowników państwowej sfery budżetowej, również opartego o kwotę bazową, określoną w ustawie budżetowej na dany rok kalendarzowy. W ocenie Senatu, regulacja ta była niezgodna z Konstytucją, w tym z określoną w art. 2 zasadą demokratycznego państwa prawa i wywodzoną z niej zasadą sprawiedliwości społecznej i zasadą określoności przepisów prawa i wynikającą z art. 7 zasadą legalizmu, a także z określonymi w art. 32 zasadą równości wobec prawa i zakazem dyskryminacji.

Bezpieczeństwo prawne jednostki może pozostawać w kolizji z innymi wartościami, których realizacja wymaga wprowadzenia zmian do systemu prawnego. Przepisy epizodyczne są środkiem reakcji na takie zdarzenia, pod warunkiem, że reakcja taka jest adekwatna. Jednostka ma bowiem prawo oczekiwać, że regulacja prawna nie zostanie zmieniona na jej niekorzyść w sposób arbitralny. Prawodawca nie może jednak w sposób dowolny kształtować treści obowiązujących norm, traktując je jako instrument do osiągania celów bieżącej polityki kadrowej, a tak było w przypadku osób, które zostały zwolnione ze służby w okresie 1 stycznia - 28 lutego 2023 roku.

Sąd I instancji podkreślił, że system emerytalny właściwy dla służb mundurowych ma ze swojej istoty taką konstrukcję, że niejako „premiuje” możliwe najdłuższe pełnienie służby poprzez fakt, iż długość służby (oraz związana z tym możliwość uzyskania wyższych stanowisk) przedkłada się na możliwość uzyskania wyższej emerytury. Można to zawrzeć w hasle: „dłuższa służba - większa emerytura”, które zresztą odpowiednio pasuje również do konstrukcji powszechnego systemu emerytalnego („dłuższa praca - wyższa emerytura”). W nawiązaniu do powyższej uwagi, to funkcjonariuszom służb mundurowych powinien przysługiwać wolny wybór, kiedy odejść na emeryturę (po spełnieniu ustawowych przesłanek jej otrzymania). Jest to ich prawo i ustawodawca nie powinien odgórnie zmuszać nikogo do pozostawiania w służbie. Art. 60 Konstytucji RP stanowi o prawie dostępu do służby na równych zasadach, choć dotyczy także prawa do odejścia z służby na jasnych (określonych) i równych warunkach. Z. wybór związany z prawem do odejścia z służby jest przez art. 41 ustawy o budżecie naruszony.

Próba odgórnie sterowania decyzjami funkcjonariuszy o odejściu na emeryturę, za pomocą celowego i w pełni świadomego narzędzia prawnego służącego obniżeniu ich uposażenia (a w efekcie - emerytury) sama w sobie jest niezgodna z zasadą demokratycznego państwa prawa. Wątpliwości te wzmacnia szczególnie sytuacja, gdy takie mechanizmy prawne nie są uchwalane w warunkach szczególnych funkcjonowania dla Państwa Polskiego, tj. w stanach nadzwyczajnych.

Sąd I instancji podkreślił, że w uzasadnieniu projektu ustawy o budżecie oraz w wypowiedziach publicznych ([https://www.gazetaprawna.pl/praca\(...\)mundurowi-waloryzacja-uposaz-en-emerytura-kwota-bazowa-podwyzka.html](https://www.gazetaprawna.pl/praca(...)mundurowi-waloryzacja-uposaz-en-emerytura-kwota-bazowa-podwyzka.html)) wskazywano, że przepisy art. 41 ustawy o budżecie wprowadzone są po to, by zatrzymać exodus funkcjonariuszy na emeryturę (czyli jest formą polityki kadrowej), żadne inne nadzwyczajne powody, w tym sytuacja ekonomiczna Państwa, nie były wskazywane.

Reasumując, Sąd I instancji dokonał analizy treści przywołanego już art. 41 ustawy o budżecie na rok 2023 i ocenił, że przepis ten należy uznać za sprzeczny z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji, na które powoływał się powód. Zastosowanie tych przepisów doprowadziło bowiem do sytuacji, że powód uzyskał niższe niż należne uposażenie za służbę pełnioną w styczniu i lutym 2023 roku. Tym samym, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, doszło do dyskryminacji powoda, albowiem w porównaniu do funkcjonariuszy, którzy pozostali w służbie po 1 marca 2023 roku, otrzymał on niższe uposażenie za służbę w tym samym, co oni okresie – w styczniu i lutym 2023 roku.

Jak wskazał Sąd Rejonowy, problem ten został dostrzeżony przez Rzecznika Praw Obywatelskich (<https://bip.brpo.gov.pl/pl/content/rpo-sluzby-mundurowe-waloryzacja-2023-mswia-odpowiedz>), w opinii którego art. 41 ustawy o budżecie był niekorzystny wobec funkcjonariuszy, którzy odchodzili na zaopatrzenie emerytalne w okresie od 1 stycznia do 28 lutego 2023 roku. Wskazał on, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, który obejmuje również funkcjonariuszy, podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników państwowej sfery budżetowej następuje w ciągu 3 miesięcy po ogłoszeniu ustawy budżetowej, z wyrównaniem od 1 stycznia danego roku. Regułą jest więc wprowadzenie podwyżek w 3 miesiące od opublikowania ustawy budżetowej w Dzienniku Ustaw z wyrównaniem od stycznia danego roku. Tym samym funkcjonariusz albo żołnierz po 1 stycznia 2023 roku byłby objęty waloryzacją uposażenia, gdyby nie mechanizm wprowadzony przepisami epizodycznymi na 2023 rok.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia ewentualny brak środków w planie finansowym strony pozwanej. Brak środków pieniężnych po stronie dłużnika nie stanowi podstawy do oddalenia powództwa. Trudności finansowe mogą uzasadniać w szczególnie uzasadnionych przypadkach co najwyżej rozłożenie świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c., jednakże o to strona pozwana nie wnosiła. Bez znaczenia pozostaje również kwestia potencjalnej odpowiedzialności z tytułu dyscypliny finansów publicznych. Odpowiedzialność ta nie rzutuje na możliwość wypłaty wynagrodzenia za pracę w pełnej wysokości dochodzonego roszczenia, a stanowi obawę i wytłumaczenie się z podjętej decyzji przez piastuna organu dotyczącej możliwości ponoszenia tej odpowiedzialności.

Wysokość roszczenia wynika z zastosowania podwyższonej kwoty bazowej w 2023 roku w stosunku do jej wysokości z 2022 roku. Kwota ta została podwyższona z 1.614,69 złotych do 1.740,64 złotych. Stosując mnożnik bazowy do składników wynagrodzenia powoda przy zastosowaniu waloryzacji uposażenia z pominięciem art. 41 ustawy o budżecie powodowi przysługuje od strony pozwanej 1.086,96 złotych i taką kwotę na jego rzecz zasądził Sąd I instancji wskazując, że powództwo zostało oddalone w niewielkim zakresie wynikającym z zaokrąglenia przez powoda żądania do kwoty 1.087 złotych.

Odnosząc się do roszczenia odsetkowego Sąd I instancji wskazał, że stosownie do treści art. 227 ustawy o Służbie Więziennej, w przypadku niewypłacenia uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia o charakterze stałym w terminie, o którym mowa w art. 62 ust. 2, funkcjonariuszowi przysługuje prawo do otrzymania odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczanych za każdy dzień zwłoki. Uposażenie zasadnicze i dodatki do uposażenia o charakterze stałym są płatne miesięcznie z góry, w pierwszym dniu roboczym każdego miesiąca (art. 62 ust. 2 przywołanej ustawy). W myśl art. 8 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników państwowej sfery budżetowej następuje w ciągu 3 miesięcy po ogłoszeniu ustawy budżetowej, z wyrównaniem od 1 stycznia danego roku.

Strona pozwana jako statio fisci nie może skutecznie wywodzić, że w sposób niezawiniony nie wypłacono świadczenia, w sytuacji gdy opóźnienie wynikało z wadliwych działań Państwa polegających na wydaniu aktu normatywnego z naruszeniem zasad konstytucyjnych. Jakkolwiek z punktu widzenia prawa pracy pracodawca (konkretna statio fisci) nie jest tożsamy podmiotowo z organem tworzącym wadliwą normę prawną, z ustrojowego punktu widzenia jednak doszło do połączenia funkcji ustawodawcy i pracodawcy (akt normatywny wydał organ władzy państwowej, który jednocześnie wykonuje swe czynności za pomocą pozwanej statio fisci). Koncepcja, że w takiej sytuacji dłużnik uchybił terminowi do spełnienia świadczenia z przyczyn od siebie niezależnych jest sztuczna i sprzeczna z ustrojową pozycją sądownictwa. Oznaczałaby bowiem, że Państwo uchyla się od ponoszenia odpowiedzialności za wydawanie oczywiście wadliwych przepisów, które później stosuje jako pracodawca w ramach różnych statio fisci.

Nie można również przyjąć, że dopiero z chwilą wydania wyroku nastąpiła wymagalność roszczeń strony powodowej. Stan niekonstytucyjności istniał od chwili wydania zakwestionowanego aktu normatywnego. Strona pozwana mogła i powinna zastosować właściwe przepisy, zwłaszcza, że uchybienie, jakie miało miejsce w przepisach ustaw okołobudżetowych było oczywiste, rażące i widoczne na pierwszy rzut oka.

Wobec tego strona pozwana pozostaje w opóźnieniu w wypłacie podwyższonego uposażenia od 1 kwietnia 2023 roku. Data początkowa naliczania odsetek została oznaczona zgodnie z żądaniem pozwu. Z kolei stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek, w braku odmiennej umowy, oznaczono jako odsetki ustawowe za opóźnienie.

Tak argumentując, Sąd Rejonowy orzekł jak w punktach I. i II. wyroku, oddalając powództwo jedynie co do różnicy wynikającej z zaokrąglenia żądanej pozwem kwoty do wskazanej w nim wartości przedmiotu sporu.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z regułami ogólnymi obowiązującymi w postępowaniu cywilnym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Koszty postępowania poniesione przez powoda stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 k.p.c., obciążają stronę pozwaną, jako stronę przegrywającą proces. Wysokość tych kosztów została ustalona na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 roku poz. 1935). Z uwagi na wartość przedmiotu sporu, wysokość należnego stronie powodowej kosztu zastępstwa procesowego wynosiła 202,50 złotych. Uiszczona opłata sądowa od pozwu wyniosła 100 złotych (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dz. U. z 2025 roku poz. 1228). Odsetki od tej kwoty zostały orzeczone na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Strona pozwana - Skarb Państwa – Zakład Karny w K. - wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części, tj. co do pkt I i III, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych.

Zaskarżonemu orzeczeniu strona apelująca zarzuciła naruszenie:

- art. 41 ustawy z dnia 1.12.2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na 2023 r. poprzez jego nie zastosowanie i przyjęcie, że pozwanemu należy się wyrównanie uposażenia zasadniczego oraz dodatku za wysługę lat w związku

z podwyższeniem kwoty bazowej w 2023 r., mimo że zgodnie z tym przepisem realizacja podwyżki nastąpiła z dniem 1 marca 2023 r. a powód został zwolniony ze służby z dniem 14 lutego 2023 r.

W uzasadnieniu apelacji strona skarżąca zwróciła uwagę na wyrok Sądu Rejonowego w (...) VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 sierpnia 2025 r., sygn. akt VII P 83/25, który został wydany na podstawie tożsamego stanu faktycznego dotyczącego funkcjonariusza służby więziennej zwolnionego ze służby z dniem 24 lutego 2023 r. Wyrokiem tym Sąd ten oddalił powództwo powoda- funkcjonariusza, uznając że za pracę wykonywaną od marca do grudnia 2023, wynagrodzenie wyliczane było na podstawie art.41 ust.3 ww. ustawy. Wbrew twierdzeniom powoda, nie było to wynagrodzenie za styczeń i luty 2023 r. Nieusprawiedliwione jest zatem twierdzenie, że funkcjonariusze zatrudnieni do 28.02.2023 r. wykonywali taką samą pracę, jak funkcjonariusze pracujących po tej dacie. Zasada równego traktowania w zatrudnieniu dotyczy pracowników zatrudnionych, a nie byłych pracowników i obecnych. Przez cały 2023 r. funkcjonariusze zatrudnieni za ten sam miesiąc otrzymywali uposażenie naliczone według tych samych zasad. Jak wynika z wcześniejszych rozważań, funkcjonariusz nie ma zagwarantowanego prawo do podwyżki wynagrodzenia z dniem 01.01. każdego kolejnego roku. Pozwany w całości podziela argumentację Sądu Rejonowego w (...), poniżej przytaczając jego pisemne uzasadnienie.

W ślad za uzasadnieniem wskazanego powyżej wyroku strona apelująca wskazała, że art.41 ustawy z dnia 01.12.2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 określał:

- 1) Kwoty bazowe ustalone w ustawie budżetowej na rok 2023 dla żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy (...) (...) - Skarbowej stosuje się do obliczenia ich uposażeń w okresie od dnia 1 marca 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.
- 2) Do obliczenia uposażeń żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy (...) - Skarbowej należnych od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 28 lutego 2023 r. stosuje się kwoty bazowe ustalone w ustawie budżetowej na rok 2022 z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 270).
- 3) Uposażenie żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy (...) - Skarbowej wypłacane w okresie od dnia 1 marca 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. podlega każdorazowemu zwiększeniu o 1/5 kwoty różnicy pomiędzy uposażeniem należnym na dzień 1 marca 2023 r. obliczonym na podstawie kwoty bazowej ustalonej w ustawie budżetowej na rok 2023 odpowiednio dla żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej a uposażeniem należnym na dzień 1 stycznia 2023 r. obliczonym zgodnie z ust. 2.
- 4) Do podwyższenia uposażeń żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy (...) (...) - Skarbowej nie stosuje się przepisu art.8 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.
- 5) Podwyższenie uposażeń żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy oraz funkcjonariuszy Służby (...) - Skarbowej, wraz ze zwiększeniem, o którym mowa w ust. 3, następuje w ciągu 3 miesięcy po dniu ogłoszenia ustawy budżetowej na rok 2023, z wyrównaniem od dnia 1 marca 2023 r.

Powyższe przepisy - art. 41 ust. 1 i 2 – były podstawą utrzymania wysokości uposażenia powoda w okresie styczeń- luty 2023 r. na poziomie ustalonym od 01.01.2022 r. Stosując je pozwany wypłacał powodowi uposażenie w niezmienionej wysokości.

Dalej apelujący wskazał, że zgodnie z przywołanym powyżej wyrokiem, Ustawa o Służbie Więziennej nie zawiera żadnych przepisów, które pozwalałyby funkcjonariuszowi na hipotetyczne obliczenie swojego wynagrodzenia do czasu uchwalenia ustawy budżetowej. Zgodnie z art.56 ust.3 ustawy o SW, przeciętne uposażenie funkcjonariuszy stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa. Zasady ustalania kwoty bazowej zawarte są w ustawie z 23.12.1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. Ustalona według wskazanych tam zasad kwota bazowa znajduje się ostatecznie w ustawie budżetowej”.

Dalej apelujący przytoczył treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 17.11.2003 r. (K 32/02) wskazując, iż z orzeczenia tego wynika, że o ochronie prawa powoda do wynagrodzenia w wyższej wysokości można by mówić wtedy, gdyby prawo to należało do kategorii ekspektatyw maksymalnie ukształtowanych tj. takich, które spełniają wszystkie zasadnicze przesłanki ustawowe nabycia

praw pod rządami danej ustawy, bez względu na stosunek do niej późniejszej ustawy. Tymczasem ustawa o SW nie zawiera takich przesłanek, odsyłając w art.56 ust.3 i 4 do ustawy budżetowej i rozporządzeń Rady Ministrów.

W cytowanym powyżej wyroku Trybunał wskazał, że ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej nie gwarantuje w sposób bezwarunkowy pracownikom sfery budżetowej stałego corocznego wzrostu ich wynagrodzeń w określonej wysokości. Przewiduje jedynie waloryzację wynagrodzeń średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń ustalanych corocznie, tj. okresowo, na podstawie prognoz budżetowych i corocznie ustalonego wskaźnika. Jak słusznie zauważa J. Sejmu, wysokość wynagrodzeń tej grupy społecznej determinowana jest i to bezpośrednio sytuacją budżetową państwa. W związku z tym trzeba dopuścić występowanie ryzyka możliwości ograniczenia potencjalnego wzrostu wynagrodzeń, a to w przypadku niekorzystnego kształtowania się prognozowanych składników określających sytuację budżetową państwa. W tych uwarunkowaniach nie można mówić o pracowniczym prawie podmiotowym do automatycznej waloryzacji wynagrodzenia i co za tym idzie - o nabyciu takiego prawa przez pracowników państwowej sfery budżetowej. Nie istnieje tu nawet prawna ekspektatywa, a tym bardziej - ekspektatywa maksymalnie ukształtowana. Przepisy przewidujące waloryzację wynagrodzeń, aczkolwiek nieobojętne dla sytuacji majątkowej pracowników, nie tworzą bezpośrednio indywidualnych praw podmiotowych i są - przede wszystkim - dyrektywami dla organów państwa, dotyczącymi gospodarowania funduszem płac sfery budżetowej.

Sąd Rejonowy w (...) w całości podzielił ww. poglądy Trybunału i w niniejszej sprawie przyjął, że art.41 ustawy z dnia 01.12.2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 nie naruszał praw nabytych powoda ani art.2 Konstytucji RP. Celem tego przepisu było wprowadzenie mechanizmu zachęcającego do pozostawania w służbie czynnej żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy i funkcjonariuszy (...) - Skarbowej (por. uzasadnienie ustawy wprowadzającej ustawę budżetową na 2023 r. druk sejmowy nr (...)).

W ocenie pozwanej nie doszło do dyskryminacji powoda z uwagi na to, że funkcjonariusz SW nie jest pracownikiem i jego relacja służbowa regulowana jest przez ustawę o SW, a nie przez przepisy kodeksu pracy. Mechanizm wprowadzony w art. 41 ust. 3 dotyczył wszystkich funkcjonariuszy zatrudnionych, tak samo jak mechanizm wskazany w art.41 ust.2. Ustawodawca nie różnicował funkcjonariuszy. Zasady wyliczania wynagrodzenia z art. 41 ust. 2 za styczeń i luty 2023 r. były takie same dla wszystkich zatrudnionych w tych miesiącach funkcjonariuszy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że nie jest wiadomo, czy wyrok Sądu Rejonowego w (...) na który powołuje się strona pozwana jest prawomocny. Zdaniem powoda zasadnie Sąd Rejonowy dostrzegł sprzeczność art. 41 ust. 3 ustawy o szczególnych rozwiązaniach (...) z art. 2, art. 32, art. 60 Konstytucji RP i przy zastosowaniu prawnie przewidzianych narzędzi w postaci rozproszonej kontroli konstytucyjnej - pominął kwestionowany przepis art. 41 ustawy o budżecie, stosując faktycznie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1999 roku o kształtowaniu wynagrodzeń w sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (DZ.U z 2024r., poz. 1356), zgodnie z którym podwyższenie wynagrodzeń dla pracowników sfery budżetowej, a więc i także żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy, następuje w ciągu 3 miesięcy od ogłoszenia ustawy budżetowej, z wyrównaniem od dnia 1 stycznia danego roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz zastosował przepisy, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, przyjmując ustalenia i oceny tego Sądu za własne bez konieczności ich powielania. (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z 13 grudnia 1935 r., C III 680/34; z 14 lutego 1938 r., C II 21172/37; z 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98; z 9 marca 2006 r., I CSK 147/05; z 5 marca 2015 r., V CSK 270/14). Sąd II instancji nie dopatrył się naruszenia przez Sąd I instancji przepisów, skutkujących koniecznością - zgodnie z żądaniem apelacji - zmiany też orzeczenia, ewentualnie uchyleniem zaskarżonego wyroku.

W okolicznościach niniejszej sprawy za chybiony należało uznać podniesiony przez skarżącego zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na 2023 r. poprzez jego nie zastosowanie i przyjęcie przez ten Sąd, że powodowi należy się wyrównanie uposażenia zasadniczego oraz dodatku za wysługę lat w związku z podwyższeniem kwoty bazowej w 2023 r. mimo, że zgodnie z tym przepisem realizacja podwyżki nastąpiła z dniem 1 marca 2023 r. a powód został zwolniony ze służby z dniem 14 lutego 2023 r.

Odnosząc się do powyższego zarzutu apelacji należy podać w pierwszej kolejności, iż jakkolwiek w orzecznictwie i literaturze wypowiedane są tezy, że sądy i inne organy stosowania prawa nie mają kompetencji do orzekania o niekonstytucyjności przepisu ustawy i odmowy jego stosowania (przede wszystkim wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2001 r., P 4/99, OTK 2001 nr 1, poz. 5, a także przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 r., V CKN 1456/00, LEX nr 57237; z dnia 16 kwietnia 2004 r., (...) CK 291/03, OSNC 2005 nr 4, poz. 71; Rzeczpospolita 2005 nr 5, s. 4, z głosem R. Ł.; (...) Studia (...)-(...) Orzecznictwa 2005 nr 4, poz. 22, z głosem J. X.; z dnia 24 listopada 2015 r., II CSK 517/14, LEX nr 1940564; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., II UK 158/18, LEX nr 2671074 oraz po pewnych wahaniach postanowienie z dnia 9 października 2020 r., III CZP 95/19, LEX nr 3066660; w literaturze przykładowo A. I.: Bezprawie legislacyjne, Wyd. II, Warszawa 2021), to jednak w świetle nowszych poglądów prezentowanych w orzecznictwie oraz doktrynie, odnoszących się do problematyki będącej przedmiotem zaskarżenia możliwość odmowy zastosowania przez sąd przepisu ustawy, który uznał za niezgodny z Konstytucją RP, jest dopuszczalna (pod pewnymi warunkami).

Kompetencję orzekania o niekonstytucyjności oznaczonego przepisu ustawy ma wyłącznie Trybunał Konstytucyjny i tylko on może rozważać usunięcie z systemu prawnego przepisów sprzecznych z ustawą zasadniczą (art. 188 pkt 1 Konstytucji RP), jednakże orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją (art. 188 pkt 1 ustawy zasadniczej), co niewątpliwie należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, nie jest tożsame z oceną konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie. Odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza zatem kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami.

Odmowa zastosowania przepisu ustawy może jednak nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności danego przepisu z Konstytucją RP, a sprzeczność ma charakter oczywisty, inaczej mówiąc, gdy zachodzi sytuacja oczywistej niekonstytucyjności przepisu.

Sytuacja taka może zachodzić zwłaszcza wówczas, gdy porównywane przepisy ustawy i Konstytucji RP dotyczą regulacji tej samej materii i są ze sobą sprzeczne, a norma konstytucyjna jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na jej samoistne zastosowanie, gdy ustawodawca wprowadził regulację identyczną, jak norma objęta już wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, gdy Trybunał stwierdził niekonstytucyjność określonej normy prawnej zamieszczonej w przepisie tożsamym, który nie podlegał rozpoznaniu przed Trybunałem, gdy sposób rozumienia przepisu ustawy wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2023 r., (...) 268/22, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 2009 r., (...) CSK 482/08; z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 377/15). Jeśli zatem sąd dostrzeże ewidentną i oczywistą sprzeczność ustawy z Konstytucją RP, jego obowiązkiem jest odmowa zastosowania wadliwego przepisu na rzecz bezpośredniego stosowania ustawy zasadniczej (art. 8 ust. 2 Konstytucji RP).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji dokonał analizy treści przywołanego już art. 41 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz. U. 2022 poz. 2666) i mając powyższe na uwadze, w ramach rozproszonej kontroli konstytucyjnej samodzielnie ocenił, że przepis powyższy należy uznać za sprzeczny z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

W tym kontekście wskazać należy, że Sąd Rejonowy trafnie uznał powołując się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, że odmienne uregulowanie sytuacji prawnej adresatów norm wyróżnionych ze względu na tę samą cechę istotną stanowi odstępstwo od zasady równości (por. orzeczenie z 9 marca 1988 roku, sygn. U 7/87, OTK w 1988 r., poz. 1 oraz wyroki z: 24 lutego 1999 roku, sygn. SK 4/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 24; 9 maja 2005 roku, sygn. SK 14/04, OTK ZU nr 5/A/2005, poz. 47).

Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż wprowadzenie przepisu art. 41 ust. 1-3 ustawy o budżecie na 2023 rok doprowadziło do nieuzasadnionego pokrzywdzenia funkcjonariuszy, którzy zaprzestali pełnienia służby przed 1 marca 2023 roku, mimo że przez pierwsze dwa miesiące 2023 roku świadczyli oni służbę jak funkcjonariusze, którzy służbę pełnili także po 1 marca 2023 roku. Wprowadzając ten przepis prawodawca oszedł zatem od ukształtowanych i jednolitych zasad ustalania płac konkretnej grupy zawodowej (między innymi funkcjonariuszy Służby Więziennej), dokonując nagle rozróżnienia i podziału wśród tej grupy, co ostatecznie spowodowało wykluczenie części z nich podczas podwyższenia uposażeń dla tej grupy.

Prawidłowo zaakcentował Sąd Rejonowy, że brak jest uzasadnienia dla wybiórczego traktowania funkcjonariuszy Służby Więziennej w porównaniu do przedstawicieli sfery budżetowej, w stosunku do których ma zastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw. W uzasadnieniu do ustawy o budżecie wskazano, że mechanizm ten ma na celu zachęcenie do pozostania w służbie. Wynika z tego, że jest on elementem kształtowania polityki kadrowej, a nie stanowi reakcji na żadne wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby pozbawienie tej grupy prawa do waloryzacji. Ustawodawca nie przedstawił w uzasadnieniu projektu ustawy o budżecie przekonującego uzasadnienia zasadności zastosowania sposobu obliczenia waloryzacji uposażeń funkcjonariuszy Służby Więziennej. O ile nie można odmówić możliwości stosowania różnego rodzaju zachęt dla pozostawiania funkcjonariuszy w czynnej służbie, jednakże nie może to być poczynione w sposób tak dalece różnicujący sytuację funkcjonariuszy w jednym roku kalendarzowym. Ponadto sposób ustalenia podwyżki uposażeń funkcjonariuszy był odmienny, bez szczególnego uzasadnienia, od sytuacji innych przedstawicieli sfery budżetowej, wobec których nie zostały zastosowane tego rodzaju zachęty dla pozostawiania w pracy. Tym samym ukształtowanie waloryzacji funkcjonariuszy w sposób odrębny od innych przedstawicieli sfery budżetowej, stanowi naruszenie zasady równego traktowania podmiotów podobnych oraz narusza zakaz dyskryminacji, o którym stanowi art. 32 ust. 2 Konstytucji RP.

Sąd Odwoławczy podziela też stanowisko, że oceniając zgodność z Konstytucją art. 41 ustawy o budżecie na 2023 rok, zauważyć należy krytyczną ocenę tego przepisu wyrażoną przez Senat w uchwale z 30 listopada 2022 roku (druk nr 861), wykreślając go z projektu. Zdaniem Senatu sposób ustalania należnego żołnierzom i funkcjonariuszom w 2023 roku uposażenia odbiegał od sposobu dotyczącego ustalania wysokości wynagrodzenia zasadniczego pozostałych grup pracowników państwowej sfery budżetowej, również opartego o kwotę bazową, określoną w ustawie budżetowej na dany rok kalendarzowy. W ocenie Senatu, regulacja ta była niezgodna z Konstytucją, w tym z określoną w art. 2 zasadą demokratycznego państwa prawa i wywodzoną z niej zasadą sprawiedliwości społecznej i zasadą określoności przepisów prawa i wynikającą z art. 7 zasadą legalizmu, a także z określonymi w art. 32 zasadą równości wobec prawa i zakazem dyskryminacji.

W świetle powyższych uwag za niezasadne uznać należy zarzut apelacji. Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powód został nierówno potraktowany. Pomimo, że pozwany musiał realizować przepisy prawa, to jednak doszło do dyskryminacji powoda, bo inni funkcjonariusze za taką samą służbę w styczniu i lutym 2023 r. otrzymali wynagrodzenie z wyższej podstawy, co narusza standardy konstytucyjne. Sąd II instancji w pełni podziela przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w tym zakresie.

W świetle powyższych uwag zdaniem Sądu Okręgowego trafna okazała się argumentacja Sądu I instancji wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z 26 listopada 2025 roku, że zastosowanie przez pozwanego przepisów art. 41 ust. 1-3 ustawy z 1 grudnia 2022 roku o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej doprowadziło do sytuacji, że powód uzyskał niższe niż należne uposażenie za służbę pełnioną w styczniu i lutym 2023 roku, a w konsekwencji doszło do dyskryminacji powoda, albowiem w porównaniu do funkcjonariuszy, którzy pozostali w służbie po 1 marca 2023 roku, otrzymał on niższe uposażenie za służbę w tym samym, co oni okresie – w styczniu i lutym 2023 roku. Powyższe zasadnie skutkowało uwzględnieniem powództwa w przeważającej części i jego oddaleniem jedynie w niewielkim zakresie, tj. co do różnicy wynikającej z zaokrąglenia żądanej pozwem kwoty do wskazanej w nim wartości przedmiotu sporu.

Reasumując, brak jest podstaw do kwestionowania poprawności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, o czym orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II sentencji wyroku w oparciu o treść art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 11 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 punkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) zasądając od strony

pozwanej na rzecz powoda kwotę 120,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

SSO Anna Łączna

Sygn. akt VI Pa 27/26

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;
3. projekt uzasadnienia sporządzony przez asystent C. G..

SSO Anna Łączna